

Arrest

nr. 231 129 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. GOOS *loco* advocaat R. JESPERS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 november 2017 België binnen met zijn identiteitskaart en verzoekt op 27 november 2017 om internationale bescherming. Op 26 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 27 juli 1995 geboren in Gaza. U bent een soennitische moslim van Arabische origine en bent UNRWA-geregistreerd. Uw vader werkte vroeger als bewaker bij de watercentrale. Na de machtsovername van Hamas raakte uw vader zijn werk kwijt en hierna vond hij geen werk meer, waarop hij in 2012 besloot Gaza te verlaten. Uw vader reisde via Egypte naar Turkije en zo door naar Duitsland, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende om vervolgens begin 2019 naar België af te zakken. U ging tot graad negen naar school en werkte hierna in een magazijn voor medische toestellen en in een koffieshop. U en uw broer waren tijdens de afwezigheid van uw vader verantwoordelijk voor het verwerven van een inkomen. Uw broer A. (...) werkte als visser op zee.

Uzelf sloot zich in 2015 aan bij Fatah omwille van opportunistische redenen: op deze manier kon u immers extra voedselhulp krijgen. In mei 2015 nam u deel aan een betoging voor een elektriciteitscentrale, waarna u gedurende een week opgesloten werd. In september 2015 ging u aan de slag in een koffieshop aan de zee. U deelde er flyers uit aan de klanten in verband met een betoging. U werd hiervoor gearresteerd en gedurende drie maanden opgesloten. U werd veroordeeld als aanzetter tot betogingen. Nadat u een document tekende dat u niet meer zou deelnemen aan betogingen van Fatah of van een andere groepering werd u weer vrij gelaten. U moest eveneens een borgsom van 1000 shekel betalen. Na uw vrijlating wilde de baas van het koffiehuis u niet meer in dienst nemen.

U besloot een kraampje te openen waar u gegrilde maiskolven zou verkopen. Jullie hadden een stuk grond vlak bij de woning van I. H. (...) dat door Hamas ingepalmd was. U besloot om net daar uw kraam neer te poten. Op een dag kwam de zoon van H. (...), A. (...), naar u en zei dat u daar niets mocht verkopen en dat u van spionage voor Ramallah beschuldigd werd. U werd er eveneens van beschuldigd de bewegingen van I. H. (...) te registreren. Het kwam tot een discussie en hij gooide uw spullen op de grond. Jullie begonnen elkaar te slaan waarna A. (...) viel en zijn hoofd bezeerde. U kon de buurt ontvluchten. De broer van de gewonde man, M. (...), dreigde ermee uw arm waarmee u zijn broer had geslagen af te hakken. Op 28 januari 2016 zijn achtereenvolgens de veiligheidsdiensten van I. H. (...), de interne veiligheidsdienst en de politie binnengevallen in het ouderlijke huis op zoek naar u.

U verliet het huis in Ashaata in februari 2016. Uw broer A. S. A. M. D. (...) vertrok een dag eerder al omwille van een medische behandeling. U ging via de tunnels in de grensstreek rond Rafah naar Egypte. Bij de Egyptische grenscontrole stempelde de mukhabaraat uw paspoort af. U reisde verder via Turkije naar Griekenland waar u tot augustus 2016 bleef. U reisde verder naar Italië waar u op 5 oktober 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. U heeft geen beslissing gekregen inzake uw verzoek.

Uw broer werd op 28 september 2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkend als vluchteling in België.

Uzelf reisde in november 2017 door via Frankrijk naar België waar u op 27 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw broer M. (...) werd begin 2019 opgepakt tijdens de betogingen waar het vertrek van Hamas geëist werd. Op de dag van uw persoonlijk onderhoud was hij nog steeds opgesloten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van de oproepingsbrief van de interne veiligheidsdienst neer, een kopie van de UNRWA registratiekaart, twee documenten van Fatah in verband met uw lidmaatschap, een document van de politie waarin staat dat u gezocht wordt, een kopie van een lidmaatschapsattest van Fatah en een originele identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U legt wat dit betreft een kopie van uw UNRWA-document voor. U kreeg hulp van UNRWA zolang u minderjarig was, dit wil zeggen tot 2013 ongeveer. Uw minderjarige zussen kregen echter wel nog steun van UNRWA. Ze gingen immers naar scholen gefinancierd door UNRWA (CGVS p.6). Voorts konden uw minderjarige familieleden op voedselhulp van UNRWA rekenen (CGVS p.7). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Volgens uw verklaringen zou u in de problemen gekomen zijn met de familie H. (...) omdat u geroosterde maïskolven wilde verkopen in de veiligheidsperimeter rond het huis van de familie H. (...). U werd er door A. H. (...) van beschuldigd de bewegingen van zijn vader, I. H. (...), te registreren en deze aan derden door te geven, wat leidde tot een handgemeen (CGVS p.17). U vreest M. (...), de zoon van I. H. (...). Hij wil wraak op u nemen omdat u zijn broer A. (...) geslagen hebt. Verder vreest u bij terugkeer naar Gaza gearresteerd te worden en voor een periode van vijf jaar opgesloten te worden. Er zou u immers poging tot moord op A. H. (...) ten laste worden gelegd (CGVS p.21). U kan het CGVS er

evenwel allerm minst van overtuigen dat u daadwerkelijk problemen had met de familie H. (...), en dit omwille van volgende redenen.

Zo is het gezien de context en de achtergrond van de familie H. (...) niet plausibel dat de gebeurtenissen zoals u ze voorstelde zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Volgens uw verklaringen was I. H. (...) de minister-president van Hamas, zijn zonen waren gekend als 'shahib'. Ze konden zich alles permitteren en ze deden wat ze wilden (CGVS p.18). U verklaarde dat mensen door hen gedwongen werden om hun zaak te verkopen en ze losten problemen voor andere mensen tegen betaling op (CGVS p.17, p.18). Het stuk grond aan de zee dat initieel jullie eigendom was, werd eveneens ingepalmd door H. (...) en consoorten (CGVS p.18). De familie H. (...) kon overal mee weggelopen, zo zegt u. Niemand waagde het om tegen hen in opstand te komen en niemand durfde te weigeren om hun eisen in te willigen. Het was immers algemeen geweten dat de familie H. (...) er niet voor terugdeinsde om mensen die hen in de weg liepen op de sluiten of hardhandig aan te pakken (CGVS p.18, p.19). Met dit in het achterhoofd is het niet geloofwaardig dat u een stalletje zou opstellen binnen de veiligheidsperimeter rond het huis van A. H. (...), laat staan dat u hem en zijn familie later de huid vol schold en hem zelfs op zijn gezicht sloeg (CGVS p.20). Er kan aangenomen worden dat u wel iets omzichtiger te werk zou gaan wetende wat de gevolgen van dergelijke handelingswijze inhouden. U argumenteerde dat de man in kwestie uw moeder beledigde. Hij had uw goederen op de grond gesmeten en u dacht eigenlijk niet na (CGVS p.20). Het is echter niet plausibel dat u zo reageerde tegen A. H. (...) gezien de voorkennis die u had.

Wat dit betreft, kan nog het volgende worden opgemerkt. I. H. (...) is een van de voornaamste leden van Hamas in Gaza. Hij was vroeger de eerste minister van de Palestijnse Autoriteit in Gaza en is momenteel de leider van het politiek bureau van Hamas (zie infomap). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u per se uw kraampje in de veiligheidszone rond de man zijn huis wilde neerzetten (CGVS p.20). U verklaarde dat het jullie grond was en dat u daarom op die locatie iets wilde doen om uw boterham te verdienen. Er kan evenwel opgemerkt worden dat die grond reeds door Hamas ingepalmd werd en hij jullie dus niet meer toebehoorde, hetgeen al een indicatie geeft van de gevoeligheid van de locatie, net zoals de ontvreemding van vrijwel alle huizen gelegen in de veiligheidsperimeter rond het huis van H. (...) (CGVS p.18, p. 19). Dat u dan koste wat het kost op dat stukje grond een maiskraam wilde neerzetten, is weinig geloofwaardig. U verklaarde voorts dat u niet verwacht had dat u zou worden aangesproken door leden van de familie H. (...) (CGVS p.20, p.21). Dit kan uiteraard niet overtuigen. U verklaarde dat er wel meerdere handelaars in die buurt stonden (CGVS p.20) en dat de andere handelaars geen problemen gekend hebben met de H. (...)s (CGVS p.19). Deze personen waren echter aanhangers van Hamas en deden mee met de betogingen van Hamas (CGVS p.21). Volgens uw verklaringen werd u extra geviseerd door Hamas/de H. (...)s omdat u een Fatah aanhanger bent en in het verleden reeds opgesloten werd (CGVS p.19). Dit maakt het evenwel des te meer ongeloofwaardig dat u er voor zou opteren om net op die plaats een kraampje op te starten.

U haalt verder aan dat er een link bestond tussen uw lidmaatschap bij Fatah en het feit dat u geviseerd werd door de H. (...)s. Ook dit dient ernstig te worden betwijfeld, niet in het minst omdat uw broer uitdrukkelijk stelde dat niemand van jullie familie ooit actief is geweest in een partij of beweging (CGVS 16.02.2017 p.5). Wat er ook van zij, betreffende dit voorgehouden lidmaatschap bij Fatah kan er verder aangestipt worden dat u zich naar eigen zeggen vanuit opportunistisch oogpunt aangesloten heeft. U wilde op die manier meer hulp krijgen in de vorm van coupons voor u en uw familie. Volgens uw verklaringen moest u deelnemen aan betogingen en deelde u flyers uit om mensen aan te zetten om mee te betogen. U zou zelf in mei 2015 opgesloten zijn omdat u deelnam aan een betoging. U werd toen net als vele andere betogers opgepakt en na een week weer vrijgelaten (CGVS p.15). U werd aldus niet persoonlijk geviseerd. Het ging meer over een willekeurig en éénmalig incident (men wilde de rest van de potentiële betogers afschrikken) en u heeft hier geen verdere problemen door ondervonden (CGVS p.15). De tweede keer werd u in september 2015 gearresteerd. U zou toen opgepakt zijn omwille van het uitdelen van flyers in verband met een betoging en gedurende een periode van drie maanden opgesloten zijn. Volgens uw verklaringen zou u voor een rechtbank verschenen zijn en daar veroordeeld zijn (CGVS p.16). U weet evenwel niet te zeggen welke rechtbank dit dan wel was. U verklaarde dat het geen militaire rechtbank was, maar dat het een rechtbank was waar verdachten veroordeeld werden. Dat u niet eens kan zeggen voor welk soort rechtbank u verschenen bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U heeft verder ook geen enkel document om uw verklaringen mee te staven. U beweerde initieel dat u geen enkel document gekregen had aangaande uw veroordeling om vervolgens uw verklaringen te wijzigen en aan te geven dat u documenten zou hebben over uw vrijlating vanuit de gevangenis alsook over uw verklaring om niet meer deel te nemen aan betogingen. U heeft die documenten echter niet meegenomen en kan aldus uw verklaringen daaromtrent niet staven (CGVS p.16, p.22). Uw attesten in verband met uw lidmaatschap werden in

2015 opgesteld (CGVS p.14). Het betreffen hier kleurenkopies, documenten die aldus weinig bewijswaarde hebben en waarmee u niet eens aannemelijk kan maken dat u daadwerkelijk bij Fatah aangesloten bent.

Volgens uw verklaringen werd er niet veel na het incident met H. (...) een huiszoeking uitgevoerd bij u thuis, zowel door de interne veiligheidsdienst, door de veiligheidsdienst van H. (...) als door de politie (CGVS p.17). Uit uw verklaringen blijkt dat jullie zelf de interne veiligheidsdienst opgebeld hadden (CGVS p.11, p.12). Blijkbaar wilden jullie testen wat de reactie van de interne veiligheidsdienst zou zijn op het nieuws dat u thuis aanwezig was. (CGVS p.12). Er is geen enkele overtuigende reden waarom u, die naar eigen zeggen reeds geïnterviewd werd door politie en veiligheidsdienst, nog eens bewust de aandacht van de interne veiligheidsdienst naar u gaat trekken. Ook dit doet verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt voorts geen enkel overtuigend begin van bewijs neer om mee aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk door zowel de veiligheidsdiensten als door de politie omwille van het incident met uw kraam geïnterviewd werd. U legt twee kopijen neer van arrestatiebevelen van enerzijds de politie en anderzijds de veiligheidsdienst. Geen enkel van deze documenten zijn originele documenten; beiden kunnen dus mits het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk vervalst worden. U zou het origineel in Gaza achter gelaten hebben. U gevraagd waarom u dat niet heeft meegenomen, haalde u aan dat u het niet bij had en niet meer naar huis gegaan bent. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich na het incident schuilhield in de buurt van het ouderlijk huis. Het is in dat opzicht niet moeilijk om de originele documenten die uw verklaringen staven te bemachtigen aangezien deze klaarblijkelijk gewoon thuis lagen (CGVS p.21, p.22). Voorts blijkt de inhoud van de documenten niet overeen te komen met uw verklaringen hieromtrent. U stelde immers dat u zich om 10 uur moest gaan melden (CGVS p.11). Op de documenten staat er helemaal niets gespecificeerd. Er wordt simpelweg gezegd dat u zich zo snel mogelijk moet melden voor iets belangrijks. Dit is erg beknopt. Er wordt niet eens gemeld voor wat u zich moet melden, verder worden het uur en de datum waarop u zich moet melden evenmin gespecificeerd (CGVS p.22). Er kan verwacht worden dat er toch iets meer informatie in de oproep zou te vinden zijn. Aangezien dit klaarblijkelijk niet het geval is, ondergraaft dit de authenticiteit van de documenten die u neerlegt alsook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw verklaringen dat u aangeklaagd werd voor poging tot moord kan u evenmin substantiëren met enige vorm van tastbaar bewijs.

Bovenstaande opmerkingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielmotieven.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet daar ze geen andere licht werpen op de door u aangehaalde asielmotieven. De oproepingsbrieven van de politie en de veiligheidsdiensten werden supra reeds besproken. De documenten in verband met uw lidmaatschap bij Fatah zijn eveneens slechts kleurenkopieën. Uw identiteitskaart en de UNRWA registratiekaart zijn documenten die een indicatie bevatten in verband met uw identiteit en uw oorsprong. Deze documenten hebben echter geen impact op de appreciatie van de door u aangehaalde asielmotieven. Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Het feit dat uw broer werd erkend als vluchteling doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Vooreerst moet wat dit betreft worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat aan de concrete asielmotieven van uw broer (hij zou visser zijn geweest en er door Hamas van zijn beschuldigd informant voor de Israëli's te zijn) geen geloof kon worden gehecht. De Raad kende uw broer de status van vluchteling toe vanwege de toenmalige onmogelijkheid voor Palestijnen om terug te keren naar de Gazastrook, waardoor men verhinderd wordt om de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Bovendien mag het erg verbazen dat uw broer, die één dag voor u uit de Gazastrook vertrok, volstrekt andere asielmotieven inriep dan u. Meer nog, hij sprak op geen enkel moment over het feit dat ook u problemen zou gekend hebben en zegt zelfs expliciet dat u geen bescherming nodig heeft en eigenlijk vanuit Italië plande om terug te keren naar de Gazastrook (CGVS 16.02.2017 p.10). Tevens stelde hij dat u bij het medisch bedrijf Zand werkte (CGVS 16.02.2017 p.7) en dus niet als maïsverkoper. Ook dit alles bevestigt dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de

UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelikheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep

blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA--Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat de woning in Ashaata jullie eigendom was (CGVS p.7). Jullie woonden er samen met uw oom. Elk gezin betrok één verdieping van het huis dat zo'n 180 vierkante meter groot was. Tijdens het laatste conflict in 2014 werd het huis licht beschadigd. Zo sneuvelden er een aantal ramen en waren er barsten in het beton ontstaan. De schade werd opgelapt met de steun van Fatah en van de Rode Halve Maan en voorts konden jullie een aantal bouwmaterialen op krediet aanschaffen (CGVS p.8). U beschikt met andere woorden over behuizing bij terugkeer naar Gaza. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw vader in 2012 het land verliet. U en uw broer volgden in 2016 zijn voorbeeld. Het hoeft geen betoog dat dergelijke ondernemingen behoorlijk wat geld kosten. Uw reis alleen al kostte 5000 dollar (CGVS p.12). De vaststelling dat u dergelijk bedrag kon neertellen geeft een indicatie dat u voldoende vermogend was. U en uw familie slaagden er immers in geld opzij te zetten of aan geld te kunnen raken in geval het nodig was. Voorts heeft uw broer in België de vluchtelingenstatus gekregen en heeft u nog twee tantes in Zweden wonen (CGVS p.9). Uw moeder, die nog steeds in Gaza verblijft met de minderjarige kinderen, kon op steun van uw oom langs vaderskant en op steun van uw oom langs moederskant rekenen. Verder blijkt dat uw ooms zelf schepen bezitten en op die manier een vast inkomen hebben (CGVS p.9, p.10). Uw broers konden eveneens in het verleden aan het werk in het visbedrijf van uw ooms.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig / ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie.

In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 31 mei 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto- artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er

actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 11, eerste lid, a), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), en van *"de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof"*.

Verzoeker citeert artikel 1, D van het Verdrag van Genève, artikel 12, eerste lid, a), van de Kwalificatierichtlijn en artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en richtlijnen van UNHCR inzake het voordeel van de twijfel. Tevens is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

In een eerste onderdeel van het eerste middel gaat verzoeker in op het arrest El Kott van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 19 december 2012 en wijst hij erop dat deze zaak Palestijnen betrof die UNRWA-geregistreerd waren in vluchtelingenkampen in Libanon, daar waar hij zelf UNRWA-geregistreerd was in Gaza. Verzoeker benadrukt verder dat de verklaringen die hij in het kader van zijn persoonlijk onderhoud van 26 april 2019 heeft afgelegd als herhaald moeten worden beschouwd en dat hij hierin steeds zeer duidelijk en coherent is geweest, *"ondanks de bij momenten erg subjectieve vraagstellingen"*.

Verzoeker vervolgt dat de bijstand die hij van United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) verkreeg gestopt is op het moment dat hij meerderjarig werd en verwijst naar zijn verklaringen daarover. Volgens verzoeker negeert de bestreden beslissing dit gegeven en is aan de voorwaarde van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, met name 'bijstand genieten van een orgaan van de VN' niet voldaan, zodat hij op basis van deze bepaling niet kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Tevens wijst verzoeker erop dat het begrip 'bijstand' van voormeld artikel van het Verdrag van Genève een zelfstandig element is, in de zin dat het met het begrip 'bescherming' verbonden is door het woord 'of'. Verzoeker leidt hieruit af dat beide voorwaarden – bijstand én bescherming – moeten vervuld zijn om een persoon uit te sluiten en dat het niet vervuld zijn van één van deze voorwaarden volstaat om een persoon niet uit te sluiten. Verzoeker meent dat de uitsluitingsgrond van artikel 1, D van het Verdrag van Genève aldus niet op hem van toepassing is, minstens dat de commissaris-generaal tekortschiet door hierover niet te motiveren in de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in tweede instantie aan dat hij zich in de Gazastrook in een situatie van 'ernstige onveiligheid' bevond waardoor hij zich niet op de door UNRWA verleende bijstand of bescherming kon beroepen. In dit verband zet verzoeker het volgende uiteen:

"Deze ernstige onveiligheid kan zowel het gevolg zijn van de persoonlijke situatie van verzoeker, als van de algemene onveiligheidssituatie in Gaza.

Verzoeker heeft in zijn verklaring, deels gesteund met documenten, gewezen op diverse geloofwaardige elementen om deze persoonlijke ernstige onveiligheid aan te tonen:

(1)-hij is tot tweemaal toe door Hamas-veiligheidsdienst gearresteerd in mei 2015 gedurende één week voor deelname aan een betoging voor een elektriciteitscentrale, en in september 2015 gedurende drie maanden omdat hij flyers had uitgedeeld voor een betoging tegen Hamas. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet wist te zeggen welke rechtbank hem veroordeeld heeft, en dit zou zijn verklaringen ondermijnen. Dit motief gaat niet op. Verzoeker heeft verklaard dat het geen militaire rechtbank was. Het ging om een eigen 'rechtbank' van Hamas met drie rechters en zonder bijstand van een advocaat; het is gekend dat deze een zeer fluctueel bestaan kennen en het is logisch dat verzoeker dan ook geen precieze kwalificatie ervan kan geven.

(2)-hij is aanhanger van Fatah en was alsdusdanig gekend door Hamas; verzoeker heeft hierover twee documenten neergelegd. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing in het feitenrelaas stelt was dit lidmaatschap niet om louter opportunistische redenen. Het speelde mee dat verzoeker zo, nadat hij meerderjarig was geworden en geen hulp meer kreeg van UNRWA, via Fatah toch nog enige hulp kon krijgen. Maar verzoeker was ook Fatah-gezind omdat hij tegen het optreden van Hamas en van sommige van hun vertegenwoordigers zoals de familie H. (...), was. Als Fatah-aanhanger nam hij deel aan acties tegen Hamas, en deelde hij ondermeer flyers uit voor een betoging.

De bestreden beslissing stelt dat de broer van verzoeker op 16.2.2017 zou verklaard hebben dat niemand van de familie ooit actief is geweest in een partij of beweging. In eerste instantie wijst verzoeker er op dat hij nooit met dit standpunt geconfronteerd is geweest. Het is niet ernstig om dit over te nemen zonder aan verzoeker enige mogelijkheid van tegenspraak te geven. Verzoeker betwist verder formeel de verklaring van zijn broer. Anderzijds moet die geliëerdheid met Fatah in de juiste verhouding worden gezien. Verzoeker was een aanhanger, geen militant. Hij noemt zichzelf een 'activist' (pagina 14 interview). Overigens was het in de Gaza-strook niet zonder risico om zich als militant van Fatah te manifesteren.

(3)-verzoeker heeft in zijn verklaring melding gemaakt van het feit dat zijn broer Mohamed begin 2019 werd opgepakt tijdens een betoging waarin het vertrek van Hamas geëist werd, en dat deze broer op de dag van het persoonlijk onderhoud (26 april 2019) nog steeds opgesloten was. Verzoeker had details gegeven ondermeer in welke omstandigheden zijn broer was opgepakt, hoeveel personen er waren opgepakt, dat hij is opgelost in kasr el reis in Ansar, ... (zie verklaring pagina 4-5). In het feitenrelaas van de beslissing wordt hier melding van gemaakt. In de bestreden beslissing zelf wordt dit gegeven volledig genegeerd. Er wordt geen enkel motief gegeven waarom dit gegeven niet in aanmerking wordt genomen.

(4)-verzoeker heeft een uitgebreide verklaring gegeven over de confrontatie met de familie van I. H. (...), één van de kopstukken van Hamas in Gaza. De aanleiding was het plaatsen van een kraampje voor verkoop van ondermeer geroosterde maïskolven en sigaretten. Het kraampje werd geplaatst op de strandweg El Bahr, en niet op de grond eigendom van de familie van verzoeker, zoals de beslissing ten onrechte stelt. 'Gewoon in bahr straat het is openbare grond en eigendom van de overheid; er waren andere verkopers naast mij. ... Het was in de straat el bahr vlakbij het huis en dat lag op 400 meter van dat huis, nee, precies 200 meter van ons huis. De andere verkopers die naast mij stonden waren mensen van de moskee en behoorden tot hamas en waren sympathisanten'. (interview pagina 19-20). Verzoeker is hierover dan aangesproken door A. H. (...), zoon van I. (...). Het kwam tot een woordenwisseling en een schermutseling waarbij A. (...) licht gekwetst werd. M. (...), de andere zoon van I. H. (...) is verzoeker kan komen bedreigen dat hij de arm zou afhakken waarmee verzoeker zijn broer had geslagen. Op 28 januari 2016 zijn dan eerst de persoonlijke veiligheidsdienst van I. H. (...) binnengevallen in het ouderlijk huis van verzoeker, daarna de politie en daarna de interne veiligheidsdienst van Gaza (onder controle van Hamas). Verzoeker was toen al ondergedoken. Hij heeft twee documenten overhandigd die de realiteit van het gebeuren ondersteunen en die aan zijn moeder werden gegeven bij de invallen in de woning: een document van de interne veiligheidsdienst dat hij zich op het hoofdkwartier van die dienst moest aanbieden, en een document van de recherche van de politie dat hij zich aan het bureau van de recherche moet aanbieden.

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat het niet plausibel is dat de gebeurtenissen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

In eerste instantie zou gezien de context en achtergrond van de familie H. (...) het niet geloofwaardig is dat verzoeker een stalletje zou opgesteld hebben binnen de veiligheidsperimeter rond het huis van A. (...) (sic, bedoeld is wellicht I. H. (...), laat staan dat verzoeker A. (...) de huid zou volgescholden hebben. De beslissing is fout: verzoeker heeft nooit gezegd dat hij het kraampje in de veiligheidsperimeter heeft opgesteld. Het stond wel in de buurt van het huis maar niet in de perimeter; het kraampje stond op de strandweg, naast nog 20 andere kraampjes. Dat verzoeker werd aangesproken door A. (...) had te maken met het feit dat verzoeker gekend was als een aanhanger van Fatah, en om die reden ook geopperd werd dat hij zou spioneren over de bewegingen van I. H. (...). Maar verzoeker was zich op dit punt van geen kwaad bewust toen hij het kraampje opzette; hij deed dit om zijn 'boterham te verdienen' (interview pagina 19) nadat de vorige jobs waren gestopt en hij geen steun meer kreeg van UNRWA. Verzoeker heeft volledige logische verklaringen gegeven voor het opstellen van het kraampje en voor zijn houding in de confrontatie met A. (...) (zie interview pagina 19-21). Zo verklaart hij zijn houding tijdens de vechtpartij ondermeer door het gegeven dat hij de goederen die door A. (...) werden vernield 'op krediet had gekocht' (wat zijn woede verklaart daar hij die goederen diende te betalen en nu een belangrijke schuld had maar de goederen kwijt was) en door het gegeven dat A. (...) de moeder van verzoeker had beledigd. 'Ik heb toen de goederen op krediet gekocht en hij schold mij uit. ... Hij heeft mijn moeder beledigd in aanwezigheid van andere mensen. Ik kon mijn verstand niet gebruiken; hij heeft me eerst aangevallen. Hij viel me aan en begon me te beledigen en hij smeed mijn goederen op de grond...' (pagina 20 interview). De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan deze normaal menselijke reactie. Verzoeker herhaalt in dat kader dat de vraagstelling op dit punt tijdens het interview erg vooringenomen was.

In tweede instantie wordt gezegd dat het niet geloofwaardig zou zijn dat er na het incident met H. (...) huiszoekingen zouden geweest zijn zowel door de veiligheidsdienst van H. (...), door de politie en door de interne veiligheidsdienst. Uit de verklaringen van verzoeker zou immers blijken dat 'jullie zelf de interne veiligheidsdienst hebben opgebeld. Verzoeker heeft op pagina 11-12 van het interview een plausibele verklaring gegeven. Hieruit blijkt dat het niet zomaar om huiszoekingen ging; men was op zoek naar verzoeker; er werd door de veiligheidsdienst van H. (...) ook materiaal vernietigd in het huis. De verantwoordelijke van verzoeker heeft dan via een telefoon met een buitenlandse sim-kaart de interne veiligheidsdienst gebeld om de reactie van deze dienst te horen. Hij wilde weten of die dienst ook iets tegen verzoeker ging ondernemen nadat de veiligheidsdienst van H. (...) en de politie daarmee hadden uitgepakt. Een uur na die melding is de interne veiligheidsdienst van Gaza dan ook met jeeps het huis binnengevallen omdat zij dachten dat verzoeker in huis was. Het was zo duidelijk dat verzoeker effectief gezocht werd.

De bestreden beslissing maakt nog een punt van het feit dat verzoeker zou verklaard hebben dat hij zich om 10 uur moest aanmelden, maar dat er op de twee documenten geen uur vermeld staat. Het gaat om het document dat door de politie bij de inval 's ochtends aan de moeder was overhandigd. (interview pagina 11) Aan de moeder was gezegd dat haar zoon zich onmiddellijk moest aanmelden. Daar de inval die morgen gebeurde rond 9 uur heeft verzoeker 10 uur gezegd dat hij zich moest aanmelden. Het is niet omdat op het document geen uur staat dat deze verklaring niet geloofwaardig zou zijn.

De verklaringen van verzoeker in verband met het voorval me H. (...) zijn geloofwaardig.

(5)-de broer van verzoeker die amper één dag voor verzoeker in februari 2016 uit Gaza is gevlucht werd door het arrest nr. 192 657 van 28 september 2017 van de RvV erkend als vluchteling. De bestreden beslissing stelt dat het arrest de concrete asielmotieven van de broer als ongeloofwaardig oordeelde en hem erkende vanwege de toenmalige onmogelijkheid voor Palestijnen om terug te keren naar de Gazastrook. Verder wordt gesteld dat de broer verklaard heeft dat verzoeker werkte bij het medisch bedrijf Zand... 'en dus niet als maïsverkoper' (pagina 4 beslissing). Het is juist dat vermeld arrest de asielmotieven van de broer niet geloofwaardig oordeelde. Dit betekent niet dat de asielmotieven van verzoeker niet geloofwaardig zouden zijn. Deze dienen op zich beoordeeld te worden. Verder is het de vraag of de toestand in de Gazastrook sedert september 2017 dermate gewijzigd is dat verzoeker zonder problemen kan terugkeren. Verzoeker betwist dit en komt hier verder op terug. Wat betreft de tewerkstelling bij het medisch bedrijf Zand; verzoeker heeft voor dit bedrijf gewerkt, maar werd opgezegd, en is daarna met het stalletje aan het strand begonnen. De beslissing trekt nogal doorzichtig een besluit uit de verklaring van de broer door aan diens verklaring te koppelen (zond dat de broer dit

blijkbaar zou gezegd hebben) dat verzoeker niet als maisverkoper (quod non, het ging om een strandstalletje waar niet alleen maiskolven verkocht werden) zou gewerkt hebben.

De diverse elementen bevestigen dat verzoeker omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid Gaza is ontvlucht en de uitsluitingsclausule ten onrechte op hem werd toegepast door de bestreden beslissing."

In een tweede onderdeel van het eerste middel, en in ondergeschikte orde, stelt verzoeker dat hij zich omwille van de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt, waardoor de uitsluitingsclausule niet op hem van toepassing zou zijn. Verzoeker wijst erop dat de onveiligheid in Gaza voortvloeit uit de permanente dreiging door Israël en het harde optreden van Hamas tegen andersgezinden. Hij verwijst hierbij naar wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gesteld heeft in zijn arrest nr. 192 657 van 28 september 2017 met betrekking tot zijn broer.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat het huis waar hij woonde beschadigd werd bij bombardementen op de woning van I. H. en meent dat de ligging van zijn woning in de buurt van die van een kopstuk van Hamas, en het daaruit volgende risico op materiële en menselijke schade in geval van Israëlische aanvallen, een belangrijk socio-economisch element is dat in de bestreden beslissing volledig wordt genegeerd. Bij een volgende aanval van Israël kan zijn huis een indirect doelwit zijn, met alle gevolgen van dien, aldus verzoeker. Verzoeker betwist tevens dat de invulling van het begrip 'situatie van ernstige onveiligheid' kan worden herleid tot 'precaire persoonlijke omstandigheden' of 'situatie van extreme armoede'.

Tot slot verwijst verzoeker naar de gegevens en bronnen die hij met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Gaza vermeldt in het derde onderdeel van zijn tweede middel.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, van artikel 11, eerste lid, a), van de Kwalificatierichtlijn en van "de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof".

In een eerste onderdeel van dit middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet miskent door zijn nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen aan de hand van criteria die enkel betrekking hebben op de uitsluiting van internationale bescherming. Verzoeker is van mening dat de algemene veiligheidssituatie op zich dient te worden beoordeeld, los van het gegeven of er al dan niet bijstand van UNRWA kan zijn. Verder dient volgens verzoeker tevens te worden beoordeeld of zijn vluchtrelaas aanleiding geeft tot toekenning van de subsidiaire bescherming en kan de bestreden beslissing zich voor de weigering van deze status niet steunen op het feit dat zijn relaas niet volstaat om een einde te stellen aan zijn uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Verzoeker betwist in dit verband nog dat hij voor zijn komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond en wijst op zijn verklaringen desbetreffend.

In een tweede onderdeel van het tweede middel betwist verzoeker dat er voor een terugkeer naar Gaza geen praktische en veiligheidsbarrières zijn en wijst hij op het probleem van de gewapende groepen in de Sinai-woestijn. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing naar één bron verwezen wordt om te stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door deze gewapende groepen. Hij beweert dat hij tot op heden niet heeft kunnen verifiëren op welke gegevens die bron steunt. Verder acht verzoeker het juist dat de grensovergang in Rafah meer open is dan voorheen, maar merkt hij op dat deze grensovergang ook regelmatig gesloten wordt en dat het niet voorspelbaar is of deze ook effectief open zal zijn wanneer hij er zich zou aanbieden.

In een derde onderdeel van het tweede middel stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook motiveert onder verwijzing naar het arrest El Kott en het daarin gehanteerde begrip 'ernstige onveiligheid'. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing aldus de onderscheiden beoordeling van de uitsluiting in het kader van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwart met de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, van die wet. Verzoeker wijst erop dat de beoordeling van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet moet geschieden aan de hand van het criterium 'reëel risico op ernstige schade', wat naar zijn mening een ruimer begrip is dan 'ernstige onveiligheid'.

Verder merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing als enige bron een COI Focus van 31 mei 2019 vermeldt. Verzoeker meent dat uit deze informatie blijkt dat de toestand in Gaza een "*ernstig risico op ernstige schade*" voor hem meebrengt en dat, hoewel dit niet het juiste criterium is voor een beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, het tevens gaat om een situatie van 'ernstige onveiligheid'. Verzoeker citeert vervolgens uit de COI Focus van 7 juni 2019 over de veiligheidssituatie in Gaza, alsook uit twee rapporten van Amnesty International. Verzoeker voegt tevens een persbericht van Amnesty International van 11 maart 2019 waarin de nieuwe Palestijnse regering wordt opgeroepen maatregelen te nemen ter bevordering van de mensenrechten van de Palestijnen (stuk 3). Deze gegevens bevestigen volgens verzoeker dat hij bij terugkeer naar Gaza een reëel risico op ernstige schade loopt. Het zou hierbij tevens om een specifiek risico gaan gezien de feitelijke gegevens die verzoeker heeft aangehaald in het kader van zijn vluchtrelaas.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het persbericht "*Palestine. Le nouveau gouvernement doit remédier au déclin des droits humains*" van Amnesty International van 11 maart 2019 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 17 oktober 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019, de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la Bande de Gaza*" van 9 september 2019 en de COI Focus "*Territoires palestiniens – Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 voegt en refereert aan de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la Bande de Gaza*" van 7 juni 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 11, eerste lid, a), van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 11, eerste lid, a), van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker de schending van “*de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof*” opwerpt, gaat hij eraan voorbij dat deze richtlijnen geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) het feit dat verzoekers broer erkend werd als vluchteling geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen, dat (iv) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (v) verzoeker niet aantoonde dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook van die aard zijn dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is hem levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, dat (ii) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, en dat (iii) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vertrek uit de Gazastrook in het mandaatgebied van UNRWA bevond en daar ook verblijfsrecht had. Zowel verzoeker als zijn familieleden zijn geregistreerd bij UNRWA, zoals door verzoeker werd verklaard en ook blijkt uit het door hem neergelegde registratiedocument. Volgens verzoeker kreeg hij hulp van UNRWA tot aan zijn meerderjarigheid. Zo ging hij naar een door UNRWA gefinancierde school en kreeg hij voedselhulp van UNRWA (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Uit zijn verklaringen blijkt niet dat de omstandigheid dat verzoeker vanaf zijn meerderjarigheid geen hulp meer zou hebben gekregen te wijten is aan een tekortkoming van UNRWA waardoor hij aan zijn lot werd overgelaten en in mensonwaardige omstandigheden moest leven. Zo moest verzoeker als inwoner van het vluchtelingenkamp al-Shaati niets betalen voor water en elektriciteit en had hij voldoende inkomsten om zijn bijdragen in een ziekteverzekering te betalen (*ibid.*, p. 7-8). Dat bepaalde vormen van hulp of steun worden voorbehouden aan bepaalde categorieën van vluchtelingen in functie van hun noden of financiële situatie duidt er niet op dat UNRWA geen bijstand levert aan personen die daarbuiten vallen, voor zover deze daar nood aan hebben. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers broer A. tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaard heeft dat het hele gezin zowel voedselhulp als financiële steun ontving van UNRWA en dat er gratis medicijnen te verkrijgen waren in een kliniek van UNRWA. Verzoekers broer bevestigde overigens dat hun gezin kon rondkomen met de hulp van UNRWA gelet op het feit dat zowel hij als verzoeker werkten (adm. doss., stuk 13, map met 'landeninformatie', nr. 6, gehoorverslag broer van 16 februari 2017, p. 3-4). Aldus toont verzoeker niet aan dat hij zich sinds zijn meerderjarigheid niet langer kon beroepen op de hulp en bijstand die UNRWA gehouden is te verlenen aan (meerderjarige) geregistreerde Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Verder kan uit niets worden afgeleid dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had voor zijn komst naar België. Hieruit blijkt dat de

uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij in het eerste onderdeel van het eerste middel betoogt dat UNRWA geen bescherming biedt in Gaza en dat overeenkomstig artikel 1, D van het Verdrag van Genève moet worden vastgesteld dat UNRWA zowel bescherming als bijstand biedt aan de betrokkene opdat deze met toepassing van deze bepaling zou kunnen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Nergens uit de bewoordingen verrat in artikel 1, D van het Verdrag van Genève kan

immers worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* zo dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet, is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van het Verdrag van Genève. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève met zich meebrengt. Dat de in artikel 1, D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van februari 2019. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”*. Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat dit in 1949 opgerichte agentschap één van de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 9 augustus 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

UNRWA kampt op dit ogenblik met een deficit van 120 miljoen dollar (cf. UNRWA donor communiqué: *“Back to school. augustus – september 2019”*). Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 9 augustus 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”*, het *“Job Creation Programme”*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt.

2.3.4.2.2. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie, en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in de Gazastrook waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoeker in het tweede onderdeel van het tweede middel vaststelt dat de bestreden beslissing zich voor het onderzoek van de terugkeermogelijkheden naar Gaza steunt op de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 28 februari 2019, verwerende partij op 17 oktober 2019 een aanvullende nota heeft bijgebracht, waarbij zij een update van voormelde COI Focus van 9 september 2019 voegt die de relevante bevindingen van de bestreden beslissing bevestigt.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019, die zich in het administratief dossier bevindt, en de voormelde COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van

9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker beschikt over een identiteitskaart. Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voert zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van (onder meer) het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in

bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Verzoekers opmerking in het tweede onderdeel van het tweede middel dat de grensovergang van Rafah regelmatig gesloten wordt en dat het niet voorspelbaar is of deze ook effectief open zal zijn wanneer hij zich er zou aanbieden, is in dezen niet relevant. Voor de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer dient de Raad de actuele situatie in aanmerking te nemen en mag hij zich niet inlaten met hypothetische beschouwingen over scenario's die zich in de toekomst kunnen voordoen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel

ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Zoals verder zal blijken, kan aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. De Raad stelt vast dat de bevindingen van de COI Focus *“Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 gebaseerd zijn op een veelheid van bronnen, waarvan de referenties zijn opgenomen in dit rapport. Verzoeker brengt zelf geen objectieve informatie bij die van aard is deze bevindingen in een ander daglicht te stellen, laat staan deze te weerleggen.

2.3.4.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Wat dit betreft, betoogt verzoeker in het derde onderdeel van het tweede middel dat de inhoud van de COI Focus van 31 mei 2019, waarop de commissaris-generaal zijn analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook baseert, eenzijdig wordt aangewend.

De Raad wijst er evenwel op dat verwerende partij op 17 oktober 2019 een aanvullende nota heeft bijgebracht, waarin zij aan de hand van de meer recente COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 en de COI Focus *“Territoires palestiniens – Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 het volgende uiteenzet: *“Uit de COI Focus, Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 en de COI Focus, Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au*

9 septembre 2019, van 10 september 2019 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van "de Grote Mars van de Terugkeer." Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De commissaris-generaal beschikt overeen zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen."

Verzoeker brengt geen recentere informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gestoeld niet correct of actueel is of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken. Verzoeker citeert in het derde onderdeel van het tweede middel slechts uit voormelde COI Focus van 7 juni 2019, alsook uit twee rapporten van Amnesty International, die niet worden gevoegd. Deze laatste twee rapporten, alsook het rapport van Amnesty International van 11 maart 2019 dat door verzoeker wordt gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) blijken evenwel betrekking te hebben op de socio-economische en mensenrechtensituatie in Gaza en de Westelijke Jordanoever en niet op de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht. Meer bepaald dient de algemene socio-economische en veiligheidssituatie, alsook de mogelijkheid tot terugkeer, te worden beoordeeld rekening houdend met actuele landeninformatie op het ogenblik van de beoordeling. Verzoekers verwijzing naar de beoordeling die de Raad dienaangaande heeft gemaakt in zijn arrest nr. 192 657 van 28 september 2017 met betrekking tot zijn broer is derhalve niet dienstig *in casu*.

De Raad concludeert uit het voorgaande dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan worden besloten dat elke burger in Gaza zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza is actueel geen sprake.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in de Gazastrook actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of hem verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van zijn verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers vluchtmotieven, (ii) verzoekers socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. Verzoekers vluchtmotieven

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker Gaza ontvlucht is nadat hij als aanhanger van Fatah persoonlijk door Hamas en de familie van I. H. werd geveiseerd. Verzoeker zou in 2015 tweemaal zijn gearresteerd, een eerste keer toen hij deelnam aan een betoging voor een elektriciteitscentrale en een tweede keer toen hij aan de klanten in zijn koffiешop flyers uitdeelde in verband met een betoging. De eerste keer zou verzoeker gedurende een week zijn opgesloten en de tweede keer zou hij pas na drie maanden weer zijn vrijgelaten, nadat hij een verklaring had getekend waarin zijn deelname aan betogingen verboden wordt. In januari 2016 zou verzoeker besloten hebben een kraampje te openen waarin hij onder meer gegrilde maïskolven zou verkopen. Verzoeker zou dit kraampje hebben neergezet op een stuk grond vlakbij de woning van I. H. dat ooit in het bezit was geweest van zijn familie, maar in 2012 door Hamas zou zijn ingepalmd. Op 28 januari 2016 zou A., de zoon van I. H., naar verzoeker toegekomen zijn en hem hebben duidelijk gemaakt dat hij zich in een veiligheidszone bevond en daar niets mocht verkopen. Verzoeker zou er door A. tevens van beschuldigd zijn dat hij de bewegingen van I. H. wilde registreren. Het zou vervolgens tot een discussie zijn gekomen waarbij A. verzoekers spullen op de grond gooide en verzoekers moeder beledigde en waarbij verzoeker op zijn beurt I. H. beledigde. Verzoeker en A. zouden elkaar ook te lijf zijn gegaan en daarbij zou A. gewond zijn geraakt aan zijn hoofd. Verzoeker zou de buurt hebben kunnen ontvluchten, maar een broer van A. zou naar zijn huis gegaan zijn en er ten aanzien van zijn moeder mee gedreigd hebben de arm waarmee hij zijn broer had geslagen te zullen afhakken. Later die dag zouden ook de politie en de interne veiligheidsdienst nog in verzoekers ouderlijk huis zijn binnengevallen op zoek naar hem. Verzoeker zou na dit incident nog vier dagen in het huis van zijn grootvader en zes dagen bij een vriend van zijn verantwoordelijke bij Fatah hebben verbleven alvorens zijn regio van gewoonlijk verblijf te verlaten.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker er niet in slaagt de elementen die de kern uitmaken van zijn vluchtrelaas te ondersteunen met overtuigende documenten of andere bewijsstukken. De door verzoeker neergelegde attesten in verband met zijn voorgehouden lidmaatschap van Fatah betreffen kleurenfotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ook de oproepingsbrieven of arrestatiebevelen van respectievelijk de politie en de interne veiligheidsdienst die verzoeker neerlegde, betreffen fotokopieën en geen originele documenten. Bovendien blijkt de inhoud van de documenten niet overeen te komen met verzoekers verklaringen daarover. Verzoeker stelde immers dat hij zich om tien uur moest gaan melden (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), terwijl hierover op de documenten helemaal niets staat gespecificeerd. Er wordt enkel gezegd dat verzoeker zich zo snel mogelijk moet melden voor iets belangrijks. Dit is erg beknopt. Er wordt niet eens gemeld voor wat verzoeker zich moet melden. Verder worden het uur en de datum waarop verzoeker zich moet melden evenmin gespecificeerd (*ibid.*, p. 22 en 23). De uitleg dat aan verzoekers moeder was gezegd dat

verzoeker zich onmiddellijk moest aanmelden bij de politie en dat verzoeker “tien uur” zei omdat de inval door de politie had plaatsgevonden rond negen uur die dag, doet niets af aan de pertinente vaststelling dat het betrokken document niets specificeert wat betreft datum, uur of reden van de aanmelding. Er kan nochtans verwacht worden dat er toch iets meer informatie in de oproepingsbrief zou te vinden zijn. Aangezien dit klaarblijkelijk niet het geval is, ondergraaft dit de authenticiteit van de documenten die verzoeker neerlegt, alsook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoekers verklaringen dat hij aangeklaagd werd voor poging tot moord kan hij evenmin staven met enige vorm van tastbaar bewijs. Verzoekers identiteitskaart en UNRWA-registratiekaart ten slotte zijn documenten die betrekking hebben op verzoekers identiteit en oorsprong, doch houden geen verband met de door verzoeker aangehaalde persoonlijke feiten die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Gelet op de gebrekkige bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de door hem voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft de door hem voorgehouden problemen met de familie H. aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst terecht het volgende opgemerkt omtrent de door verzoeker geschetste gang van zaken:

“Zo is het gezien de context en de achtergrond van de familie H. (...) niet plausibel dat de gebeurtenissen zoals u ze voorstelde zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Volgens uw verklaringen was I. H. (...) de minister-president van Hamas, zijn zonen waren gekend als ‘shahib’. Ze konden zich alles permitteren en ze deden wat ze wilden (CGVS p.18). U verklaarde dat mensen door hen gedwongen werden om hun zaak te verkopen en ze losten problemen voor andere mensen tegen betaling op (CGVS p.17, p.18). Het stuk grond aan de zee dat initieel jullie eigendom was, werd eveneens ingepalmd door H. (...) en consoorten (CGVS p.18). De familie H. (...) kon overal mee weggkomen, zo zegt u. Niemand waagde het om tegen hen in opstand te komen en niemand durfde te weigeren om hun eisen in te willigen. Het was immers algemeen geweten dat de familie H. (...) er niet voor terugdeinsde om mensen die hen in de weg liepen op de sluiten of hardhandig aan te pakken (CGVS p.18, p.19). Met dit in het achterhoofd is het niet geloofwaardig dat u een stalletje zou opstellen binnen de veiligheidsperimeter rond het huis van A. H. (...), laat staan dat u hem en zijn familie later de huid vol schold en hem zelfs op zijn gezicht sloeg (CGVS p.20). Er kan aangenomen worden dat u wel iets omzichtiger te werk zou gaan wetende wat de gevolgen van dergelijke handelingswijze inhouden. U argumenteerde dat de man in kwestie uw moeder beledigde. Hij had uw goederen op de grond gesmeten en u dacht eigenlijk niet na (CGVS p.20). Het is echter niet plausibel dat u zo reageerde tegen A. H. (...) gezien de voorkennis die u had.

Wat dit betreft, kan nog het volgende worden opgemerkt. I. H. (...) is een van de voornaamste leden van Hamas in Gaza. Hij was vroeger de eerste minister van de Palestijnse Autoriteit in Gaza en is momenteel de leider van het politiek bureau van Hamas (zie infomap). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u per se uw kraampje in de veiligheidszone rond de man zijn huis wilde neerzetten (CGVS p.20). U verklaarde dat het jullie grond was en dat u daarom op die locatie iets wilde doen om uw boterham te verdienen. Er kan evenwel opgemerkt worden dat die grond reeds door Hamas ingepalmd werd en hij jullie dus niet meer toebehoorde, hetgeen al een indicatie geeft van de gevoeligheid van de locatie, net zoals de ontvreemding van vrijwel alle huizen gelegen in de veiligheidsperimeter rond het huis van H. (...) (CGVS p.18, p. 19). Dat u dan koste wat het kost op dat stukje grond een maiskraam wilde neerzetten, is weinig geloofwaardig. U verklaarde voorts dat u niet verwacht had dat u zou worden aangesproken door leden van de familie H. (...) (CGVS p.20, p.21). Dit kan uiteraard niet overtuigen. U verklaarde dat er wel meerdere handelaars in die buurt stonden (CGVS p.20) en dat de andere handelaars geen problemen gekend hebben met de H. (...)s (CGVS p.19). Deze personen waren echter aanhangers van Hamas en deden mee met de betogingen van Hamas (CGVS p.21). Volgens uw verklaringen werd u extra geviseerd door Hamas/de H. (...)s omdat u een Fatah aanhanger bent en in het verleden reeds opgesloten werd (CGVS p.19). Dit maakt het evenwel des te meer ongeloofwaardig dat u er voor zou opteren om net op die plaats een kraampje op te starten.”

In het eerste onderdeel van het eerste middel betwist verzoeker dat hij zijn kraampje zou hebben neergezet op grond die eigendom was van zijn familie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk verklaard heeft dat hij zijn kraam opende op grond die eigendom was geweest van zijn familie, maar in 2012 door Hamas werd ingenomen. Dit stuk grond bevond zich

volgens verzoeker in de straat van El Bahr (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17 en 19). Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij thans in het eerste onderdeel van het eerste middel beweert nooit te hebben gezegd dat zijn kraam zich binnen de veiligheidsperimeter rond het huis van I. H. bevond. Verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud meermaals gevraagd te verklaren waarom hij zijn kraam uitgerekend in de veiligheidszone rond het huis van H. neerzette, maar sprak op geen enkel moment tegen dat het om een veiligheidszone ging. Bovendien blijkt uit verzoekers relaas dat verzoeker er door de zoon van H. uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij zich in een veiligheidszone bevond (*ibid.*, p. 17 en 20-21). De Raad stelt verder vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog het volgende verklaarde: *"Ik had een vaste plaats voor mijn kraam, en dit was in de veiligheidszone nabij ons huis."* (adm. doss., stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5). Gelet op deze vaststellingen, kan verzoeker dit element van zijn relaas niet meer op ernstige wijze betwisten. Voor het overige herhaalt verzoeker in het eerste onderdeel van het eerste middel slechts zijn verklaringen over de reden waarom hij door de zoon van H. werd gevisieerd en zijn houding in de confrontatie met deze persoon. Zodoende brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die de voorgaande pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Dat de vraagstelling op dit punt tijdens zijn gehoor erg vooringenomen was, is een loutere bewering die verzoeker op geen enkele wijze onderbouwt of aantoon.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"U haalt verder aan dat er een link bestond tussen uw lidmaatschap bij Fatah en het feit dat u gevisieerd werd door de H. (...)s. Ook dit dient ernstig te worden betwijfeld, niet in het minst omdat uw broer uitdrukkelijk stelde dat niemand van jullie familie ooit actief is geweest in een partij of beweging (CGVS 16.02.2017 p.5). Wat er ook van zij, betreffende dit voorgehouden lidmaatschap bij Fatah kan er verder aangestipt worden dat u zich naar eigen zeggen vanuit opportunistisch oogpunt aangesloten heeft. U wilde op die manier meer hulp krijgen in de vorm van coupons voor u en uw familie. Volgens uw verklaringen moest u deelnemen aan betogingen en deelde u flyers uit om mensen aan te zetten om mee te betogen. U zou zelf in mei 2015 opgesloten zijn omdat u deelnam aan een betoging. . U werd toen net als vele andere betogers opgepakt en na een week weer vrijgelaten (CGVS p.15). U werd aldus niet persoonlijk gevisieerd. Het ging meer over een willekeurig en éénmalig incident (men wilde de rest van de potentiële betogers afschrikken) en u heeft hier geen verdere problemen door ondervonden (CGVS p.15). De tweede keer werd u in september 2015 gearresteerd. U zou toen opgepakt zijn omwille van het uitdelen van flyers in verband met een betoging en gedurende een periode van drie maanden opgesloten zijn. Volgens uw verklaringen zou u voor een rechtbank verschenen zijn en daar veroordeeld zijn (CGVS p.16). U weet evenwel niet te zeggen welke rechtbank dit dan wel was. U verklaarde dat het geen militaire rechtbank was, maar dat het een rechtbank was waar verdachten veroordeeld werden. Dat u niet eens kan zeggen voor welk soort rechtbank u verschenen bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U heeft verder ook geen enkel document om uw verklaringen mee te staven. U beweerde initieel dat u geen enkel document gekregen had aangaande uw veroordeling om vervolgens uw verklaringen te wijzigen en aan te geven dat u documenten zou hebben over uw vrijlating vanuit de gevangenis alsook over uw verklaring om niet meer deel te nemen aan betogingen. U heeft die documenten echter niet meegenomen en kan aldus uw verklaringen daaromtrent niet staven (CGVS p.16, p.22)."

Verzoeker betwist in het eerste onderdeel van het eerste middel dat hij louter om opportunistische redenen lid zou zijn geworden van Fatah en stelt dat hij ook Fatah-gezind was omdat hij tegen het optreden van Hamas en sommige van hun vertegenwoordigers, zoals de familie van H., gekant was. Deze bewering vindt evenwel geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Toen verzoeker tijdens zijn onderhoud gevraagd werd waarom hij zich in 2015 bij Fatah heeft aangesloten, verwees hij uitsluitend naar de extra hulp die hij zo kon krijgen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). De omstandigheid dat hij deelnam aan acties van Fatah tegen Hamas, waaronder het uitdelen van flyers voor een betoging, duidt er niet op dat verzoeker een overtuigd Fatah-aanhanger was, noch dat hij zich zodoende dermate in de aandacht van Hamas werkte dat hij door hen zou worden gevisieerd. Door eenvoudigweg de verklaring van zijn broer dat niemand van de familie ooit actief is geweest in een politieke partij of beweging te betwisten, verklaart verzoeker niet waarom zijn broer zou liegen over de politieke affiliaties en activiteiten van verzoeker en zijn familie. Het gegeven dat hij tijdens zijn onderhoud niet geconfronteerd werd met voormelde verklaring van zijn broer doet niets af aan het feit dat verzoeker de mogelijkheid had om hiervoor een aannemelijke en afdoende uitleg te verschaffen in zijn verzoekschrift. Verzoeker blijft wat dit betreft echter in gebreke.

Verzoeker herhaalt verder in het eerste onderdeel van het eerste middel zijn verklaring dat de rechtbank waarvoor hij in 2015 moest verschijnen geen militaire rechtbank was. Hij voegt hieraan toe dat het ging

om een eigen 'rechtbank' van Hamas met drie rechters en zonder bijstand van een advocaat. Deze informatie wordt evenwel louter *post factum* aangebracht. Nog volgens verzoeker kennen dergelijke rechtbanken een zeer "*fluctueel*" (verzoeker bedoelt wellicht 'fluctuerend') bestaan en is het dan ook logisch dat hij geen precieze kwalificatie ervan kan geven. De Raad stelt echter vast dat verzoeker de locatie van de rechtbank genoemd heeft, waardoor hij niet kan overtuigen wat betreft het fluctuerend bestaan van de rechtbank die hem zou hebben veroordeeld (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16).

Tevens stelt de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing terecht vragen bij verzoekers verklaringen dat de verantwoordelijke bij Fatah na de huiszoeking door de politie de interne veiligheidsdienst zou hebben opgebeld, louter om te testen wat de reactie van de interne veiligheidsdienst zou zijn op het nieuws dat verzoeker thuis aanwezig was (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Door in het eerste onderdeel van het eerste middel eenvoudigweg te betogen dat hij wél een plausibele verklaring heeft gegeven voor het verwittigen van de interne veiligheidsdienst en zijn verklaringen hierover te herhalen, kan verzoeker bezwaarlijk overtuigen wat betreft de reden waarom hij, na reeds te zijn gevisieerd door de politie en de veiligheidsdienst van H., nog eens bewust de aandacht van de interne veiligheidsdienst naar zich zou willen trekken.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de erkenning van verzoekers broer als vluchteling op goede gronden het volgende uiteenzet:

"Het feit dat uw broer werd erkend als vluchteling doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Vooreerst moet wat dit betreft worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat aan de concrete asielmotieven van uw broer (hij zou visser zijn geweest en er door Hamas van zijn beschuldigd informant voor de Israeli's te zijn) geen geloof kon worden gehecht. De Raad kende uw broer de status van vluchteling toe vanwege de toenmalige onmogelijkheid voor Palestijnen om terug te keren naar de Gazastrook, waardoor men verhinderd wordt om de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Bovendien mag het erg verbazen dat uw broer, die één dag voor u uit de Gazastrook vertrok, volstrekt andere asielmotieven inriep dan u. Meer nog, hij sprak op geen enkel moment over het feit dat ook u problemen zou gekend hebben en zegt zelfs expliciet dat u geen bescherming nodig heeft en eigenlijk vanuit Italië plande om terug te keren naar de Gazastrook (CGVS 16.02.2017 p.10). (...) Ook dit alles bevestigt dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht."

Wat betreft verzoekers verklaring dat zijn broer M. begin 2019 werd opgepakt tijdens een betoging tegen Hamas, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nalaat deze te staven met enig begin van bewijs. Verder dient te worden opgemerkt dat het hier feiten betreft die zich drie jaar na verzoekers vertrek uit de Gazastrook zouden hebben voorgedaan en dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat zij verband houden met de feiten die verzoeker ertoe zouden hebben gebracht de Gazastrook te verlaten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van problemen met Hamas en met de familie van I. H. in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.2.2.3.2. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan

het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen

hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden in zijn oordeel dat het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen:

“Zo blijkt uit uw verklaringen dat de woning in Ashaata jullie eigendom was (CGVS p.7). Jullie woonden er samen met uw oom. Elk gezin betrok één verdieping van het huis dat zo'n 180 vierkante meter groot was. Tijdens het laatste conflict in 2014 werd het huis licht beschadigd. Zo sneuvelden er een aantal ramen en waren er barsten in het beton ontstaan. De schade werd opgelapt met de steun van Fatah en van de Rode Halve Maan en voorts konden jullie een aantal bouwmaterialen op krediet aanschaffen (CGVS p.8). U beschikt met andere woorden over behuizing bij terugkeer naar Gaza. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw vader in 2012 het land verliet. U en uw broer volgden in 2016 zijn voorbeeld. Het hoeft geen betoog dat dergelijke ondernemingen behoorlijk wat geld kosten. Uw reis alleen al kostte 5000 dollar (CGVS p.12). De vaststelling dat u dergelijk bedrag kon neertellen geeft een indicatie dat u voldoende vermogend was. U en uw familie slaagden er immers in geld opzij te zetten of aan geld te kunnen raken in geval het nodig was. Voorts heeft uw broer in België de vluchtelingenstatus gekregen en heeft u nog twee tantes in Zweden wonen (CGVS p.9). Uw moeder, die nog steeds in Gaza verblijft met de minderjarige kinderen, kon op steun van uw oom langs vaderskant en op steun van uw oom langs moederskant rekenen. Verder blijkt dat uw ooms zelf schepen bezitten en op die manier een vast inkomen hebben (CGVS p.9, p.10). Uw broers konden eveneens in het verleden aan het werk in het visbedrijf van uw ooms.”

Verzoeker uit in het tweede onderdeel van het eerste middel kritiek op het gehanteerde criterium om te beoordelen of zijn socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid kan worden beschouwd, doch betwist niet dat een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza niet volstaat en dat de individuele situatie doorslaggevend is. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat deze in het geval van verzoeker behoorlijk is, gelet op het feit dat verzoeker en zijn familie in de Gazastrook over een eigen woning beschikken, voldoende vermogend zijn en in staat zijn om in hun levensonderhoud te voorzien. Verzoeker betoogt verder in dit middelonderdeel nog dat in de bestreden beslissing volledig voorbij gegaan wordt aan het feit dat de woning van zijn familie in de buurt van die van een kopstuk van Hamas gelegen is en dat er dus een belangrijk risico bestaat op materiële en menselijke schade in geval van Israëlsche aanvallen. Echter, verzoeker toont niet aan dat hij zich in Gaza in een precare huisvestingssituatie bevindt louter en alleen omdat het huis in 2014 als gevolg van de beschieting van het huis van H. schade opliep. Verzoeker heeft geen melding gemaakt van andere schadegevallen die zich sindsdien zouden hebben voorgedaan. Verzoeker argumenteert dat zijn huis een indirect doelwit kan zijn bij een volgende aanval van Israël, met alle gevolgen van dien. Een louter hypothetisch risico op toekomstige schade volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekers huisvestingssituatie actueel als problematisch of onzeker dient te worden beschouwd.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt, heeft meegenomen.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN